

eller forandre hinandens Standpunkt. For mit Vedkommende stillede det sig allerede ved Sagens 1ste Behandling som meget tvivlsomt, om der ved Lovforslaget var truffet det Rette. Senere har jeg gjort Lovforslagets Bestemmelser og navnlig Bestemmelsen om at indføre den obligatoriske Eftertjeneste som et Erstatningsmiddel for de kortvarige Straffe, til Gjenstand for en saa grundig og udførlig Overveielse, som det har været mig som enkelt Medlem af Udvalget og som enkelt Mand overhoved muligt. En saadan Undersøgelse angaaende det sidste Punkt har jeg ikke tidligere behøvet at anstille, fordi de Ulemper, der klæbede ved Eftertjenesten i den Skikkelse, hvori den tidligere forelaa, altid kunde fjernes derved, at det, som den Gang udtrykkeligen forudsat, var Krigsbestyrelsen og de militære Afdelinger, som havde Bestemmelsesretten over, naar Eftertjenesten undtagelsesvis skulde anvendes; men lige overfor det nærværende Forslag, i hvilket Eftertjenesten efter Lovforslagets oprindelige Redaktion ubetinget er forlangt fastholdt, har jeg ikke kunnet komme til Erkjendelse om, at Forslaget i den Henseende er praktisk og retfærdigt; og for saa vidt der i den Skikkelse, hvori Forslaget nu foreligger, er tilføjet en Bestemmelse om, at det staar vedkommende militære Minister frit for at tage Bestemmelse med Hensyn til Hjemsendelsen, maa jeg ganske vist indrømme, at det gjør Paragrafen om Eftertjenesten mindre betænkelig, men det gjør ikke derved selve Lovforslaget mindre betænkeligt for mig. Saaledes som Lovforslaget blev indbragt, var Eftertjenesten foreslaaet som et Erstatningsmiddel for de kortvarige Straffe, og vi havde da i Eftertjenesten et ikke brugbart Erstatningsmiddel for dem; og med den Endring, Lovforslaget nu har modtaget, staar Eftertjenesten vel ikke ubetinget som et Erstatningsmiddel, men som Følge deraf indeholder Lovforslaget nu aldeles ingen Erstatning for de kortvarige Straffe, som ikke atter ere indførte. Jeg tror derfor ikke, jeg behøver at gaa videre ind paa en Forklaring af mit Standpunkt. Jeg tror, at vistnok Alle og Enhver vil kunne forstaa, baade at jeg maa stemme mod Lovforslaget, og at jeg vil gjøre det ved den Afstemning, som nu forhaabentlig om kort Tid skal finde Sted.

Jeg tror dog, da jeg har faaet Ordet, at burde tilføje nogle enkelte Bemærkninger, vedrørende Lovforslaget i dets Almindelighed. Der er en Ting, vi Allesammen ere enige om, og det er Ønsket om en tidsvarende Reform af vor militære Straffelovgivning, men naar man kommer ind paa en Overveielse af, hvorledes denne tidsvarende Reform bør gennemføres, varer det ikke længe, inden Enigheden brister. Der er et Punkt, nemlig det rent formelle, med Hensyn til hvilket Alle let blive enige; vi ere Alle enige om at ønske, at den mi-

litære Straffelovs Bestemmelser maa kunne fremtræde i en samlet, klar og overskuelig Form. Det er en stor Mangel ved den nu gjældende borgerlige Straffelovgivning, at de gjældende Regler ere spredte i en uendelig Masse Bestemmelser. Det er dog med Hensyn til Formen noget tvivlsomt for mig, om man egentlig har truffet det Rette, naar man søger gennemført en Straffelovgivning, der er fælles for Hær og Flaade. Jeg har altid betragtet dette som en Fordring, der var theoretisk smuk, men som i Praxis havde overordentlig store Ulemper. Alle de Ønsker, man igrøvt kan have med Hensyn til Følleskab for Hær og Flaade, kunne efter min Overbevisning lige saa godt gennemføres, fordi Straffelovsbestemmelserne for de to Værn ikke ere samlede i een Lov, men derimod fordelt i to Love, men selvfølgelig maa hvile paa samme Hovedprincip, medens dog de enkelte Værn særlige Forhold faae Lov til at komme i Betragtning. Det er imidlertid ikke det Væsentlige; naar man blot kunde blive enig med Hensyn til det egentlige Indhold, kunde man vel nok komme ud over Formen. — Der er med Hensyn til Indholdet en Betragtning, som gaar igjennem den gamle militære Straffelovgivning, som vi vist Alle maa erkjende ikke mere er tidsvarende; det er Betragtningen af Soldaten som en Slags Kapital, som Staten eier, og som den paa Grund af, at den har kostet mange Penge paa Uddannelsen, skal stræbe at bevare saa længe som muligt til Gavn for den militære Tjeneste. Det er denne Grundanskuelse fra gammel Tid, som har bevirket, at man igjennem den militære Lovgivning har taget Bestemmelse om, at de Straffe, der ellers ere fastsatte for egentlig borgerlige Forbrydelser, skulde transformeres til militære Straffearter, naar Forbrydelserne ere begaaede af Militærpersoner; det er af denne Grund, at man har fastsat, at Strafarbejde ikke kan anvendes paa Soldaten, med mindre Strafarbejds Varighed naaer op til Ridsrum af 3 Aar. Her er nu et Punkt, hvor der ikke er Tvivl om, at Alle maa være enige i, at en saadan Anskuelse ingenlunde er tidsvarende. Jeg tror, at det er klart, at, naar vi i Værnepligtsloven have en Bestemmelse om, at visse Forseelser, nemlig dem, for hvilke der, naar de begaaes, inden Manden bliver Soldat, efter den borgerlige Straffelovgivning er fastsat Straf- arbejde — gjøre Manden værdig til at indtræde i Hæren, saa bør Konsekvensen af denne Bestemmelse nødvendigvis føre til, at de samme Forseelser, forjættende den samme Straf, ogsaa maa gjøre Manden værdig til at forblive i Hæren, dersom han tilfældigvis alt er indtraadt i den. Jeg tror derfor, at det Princip, som man maa ønske gennemført paa dette Punkt, og som det ogsaa glæder mig i det Væsentlige at se optaget i det Forslag, der er forelagt af den høitærede Krigsminister, er, at borgerlige Forseelser maa straffes efter den borgerlige Straffelovgivnings Bestem-